

ABSOLVENTEN NACHRICHTEN

NÉMET-DIPLOMÁSOK EGYESÜLETE
INFORMÁCIÓS KIADVÁNYA

22. ÉVFOLYAM / JAHRGANG 22

NR. 2. SZÁM / SZEPTEMBER 2015 SEPTEMBER

INFORMATIONSBLETT

VEREIN DEUTSCHER AKADEMIKER AUS UNGARN E.V.

w w w . n e m e t - d i p l o m a s o k . h u

wieder DU-Oktoberfest

und zugleich das 38. Herbsttreffen
der Stadtgruppe Chemnitz-K-M-St

am Samstag, den 17. Oktober 2015
ab 18.00 Uhr >>>>>> **Bajor Kolbászda**

Budapest, I. Gyorskocsi u. 6.
(a Vásárcsarnok mögött)

Bitte anmelden
auf unserer Webseite!

Egész napos
DU-program
a családi
kirándulással
egybekötve!

Részletek
a 3. oldalon

Folytatódik a kulturális séta az Andrássy úton!

2015. szeptember 19.

Sétának titulálni „Kulturális korzósainkat” természetesen dehonesztáló, de kétségtelen, hogy laza, önfeledt sétálásnak álcáztuk eddig is azokat az embert próbáló túráinkat, melyekkel az Andrássy útba kódolt összes tartalmat próbáltuk megfejteni. A Bábszínház és a fölötté működő Képzőművészeti Egyetem, a Régi Zeneakadémia és a Terror Háza ként ismert „Andrássy 60” volt utolsó érdemleges állomásunk.

Hagyományunkat természetesen folytatjuk, mint ahogy a szerencsejátékosok szenvedélyeit kielégítő könyvsorsolást is. Annyiban frissítjük idei túráink tartalmát, hogy az épületek sajátos története és sorsa mellett, az itt igen jellegzetesen megjelenő épületdíszek feledésbe vesszünk mitológiájáról is ejtünk pár emlékeztető szót. Találkozáspontként az Eötvös utca–Andrássy út sarkát ajánlom, a posta előtt, 10 órakor!

Őszi túra a tatai Öreg Tóhoz és környékére

**Találkozás:
2015. október 17-én
szombaton fél 10-kor
a tatai Derítő-tónál.**

A Derítő-tótól indulunk, a tavon lábon álló házak mentén bejutunk egy csodálatos ősfás, teknősök által lakott patakpartra. Az Öreg-tavat a várral szembeni oldaláról közelítjük meg. Elhaladva a vár és a központi rész mellett, felkeressük a romantikus Cseke-tavat, és az azt körülölelő, gyönyörű ligeteivel, sétányaival és műemlékeivel méltán népszerű Angolparkot. Visszatérve az Öreg-tóhoz, egy halászcserda vár minket, melynek kínálata már kiállta a próbát.

Táv: 10 km, egyenes, emelkedők nélküli szakasz

Idő: 4-5 óra kényelmesen

Célszerű: túracipő, innivaló, szendvics, esőkabát

További részletek és friss információk a honlapon

www.nemet-diplomasok.hu

Telekocsik indulnak a BAH-csomóponttól 8.30-kor.

**Jelentkezés,
telekocsi-koordináció
és eső esetén döntés:
Nagy Edit +36-30 4004 195**

Gratulálunk!

Fixl Renáta, a Hanns-Seidel-Alapítvány irodavezetője a szervezet magyarországi irodájának működtetésében végzett magas színvonalú szakmai és vezetői munkája elismeréseként a MAGYAR ÉRDEMKEREND LOVAGKERESZTJE állami kitüntetésben részesült.

FOTÓ: BARTOS GYULA

Meghívó DU!-Közgyűlésre

Egyesületünk alapszabályának megfelelően az elnökség az éves közgyűlést 2015. november 27-én, pénteken délután 16.30 órára hívja össze.

Helyszín: 1097 Budapest, Táblás u. 32. LAPKER tanácsterem

Határozatképtelenség esetén az Alapszabály 10.§. 2.bek. alapján 17.00-kor a megismételt közgyűlés az eredeti napirendi pontokkal a megjelentek számától függetlenül határozatképesen ül össze. Tagjainknak az Egyesület éves dokumentumai a közgyűlés előtt betekintésre rendelkezésre állnak. Napirend:

1. Beszámoló a 2015-ös év munkájáról, az aktuális gazdálkodási adatok ismertetése
2. A Felügyelő Bizottság beszámolója
3. A 2014. évi mérleg elfogadása
4. Tisztújítás
5. Alapszabálmódosítás és annak egységes szerkezetbe foglalása az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény (Civil törvény); a Polgári Törvénykönyvről (Ptk.) szóló 2013. évi V. törvény 3:63-87.§-ai figyelembevételével
6. A 2016-os év feladatai
7. Egyebek

A közgyűlésre minden tagot tisztelettel meghívunk és megjelenésére számítunk.

A beszámoló 21 nappal a közgyűlés előtt olvasható lesz a honlapunkon. Ehhez várjuk azoknak a gondolatait is az info@nemet-diplomasok.hu címre, akik személyesen nem tudnak jelen lenni a közgyűlésen. Az írásos hozzászólásokat is megtárgyaljuk a közgyűlésen. Várjuk javaslataitokat és vállalásaitokat további tevékenységünkhöz.

AZ EGYESÜLET VEZETŐSÉGE

Empfang für neue und Exstipendiaten an der deutschen Botschaft

Am 04. 06. 2015 fand an der deutschen Botschaft der traditionelle Empfang statt. Die Veranstaltung wohnten neben ehemaligen Humboldt und DAAD Stipendiaten auch zahlreich unsere Mitglieder bei.

Im 90-en Jubiläumsjahr der DAAD wurden neue Stipendien vom Herrn Klaus Riedel – Gesandter der deutschen Botschaft – feierlich übergeben.

Életpálya: Surányi András

En a bemutatkozás közkívánatra jött létre, mert a városi séták varázsa kiköveteli a varázsló megismerését!

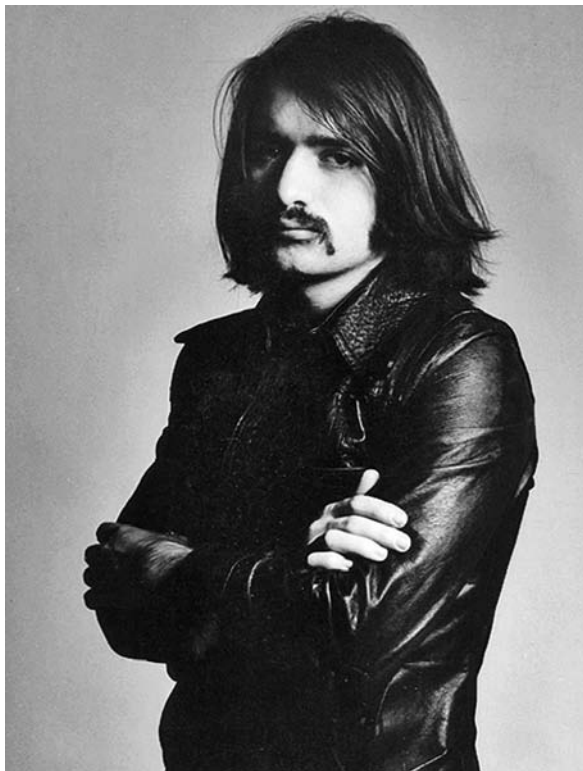
Életpályát persze a pálya végén érdemes írni, kvázi az egész kimazsolázott összegzéseként. Az utóbbi meleg napok, és a fel-tételezhetően ennek következtében sorainkból a másvilágra távozó ismerősök és barátok tekintélyes gyülekezete arra tanít, hogy az éppen felkért kádernek egy olyanféle É.P-t vagy C.V-t kell írnia, mely a saját nekrológjaként is majdan jól felhasználható lehet. Ez kétségtelenül praktikus szempont, azonban az illetőnek még életében kézbe kell vennie a potenciális búcsúbeszédet. Ezen szempontok figyelembevételével fogadtam el a felkérést erre a kis párbeszédre, mely egyébként több ponton kereszttezheti az olvasó saját É.P-jét is, ezért talán számára is rejt értékes adatokat, sőt, kikopizhat részeket, ha hasonló megtisztelő helyzetbe kerül.

Pályastart

A szárnyalást a gyökerek készíthetik elő – hogy volt ez nálad?

Szilárd gyökerek, azaz Ratkó-gyerök vagyok – azaz voltam, most ennek az idősebb változata lennék, egy ratkós vénszivar –, hogy rögtön egy „összekovácsolódási” motívummal indítsak. Ebből rengeteg, a másokkal közös mintázat, indíték és okozat származik, nem is fókuszálok rájuk. A család legkisebbjeként félreértették feltűnési viselkedésemet, így kerültem egy kiemelt zenei általános „furulya-népitánc” osztályába. Kaptam én ott magától Kodály tanár úrtól barackot a fejemre, de énekeltem Gagarin pajtásnak is személyesen, hogy a továbbiakban már a Gagarin-órs entuziasztájaként nyerjem meg a nehéz 63-as év papír- és ronggyűjtő versenyét. A győztes díját, a vízibusz-kirándulást a „Hapci”-val büszkén abszolváltam, az is igaz, hogy soha többet nem nyertem ronggyűjtési versenyt, hiába is erőlködtem és gyűjtöttem össze a lakótelep összes lábtörlőjét. Mindazonáltal már a harmadik pecsétet intőt kaptam ötödikben „furulyával történt verekedésért”, és a népitánc-órákon tanúsított rendbontásaim csak tetézték az egyre élesebben kibontakozó pálya-alkalmatlanságomat.

Leipzig, 1974

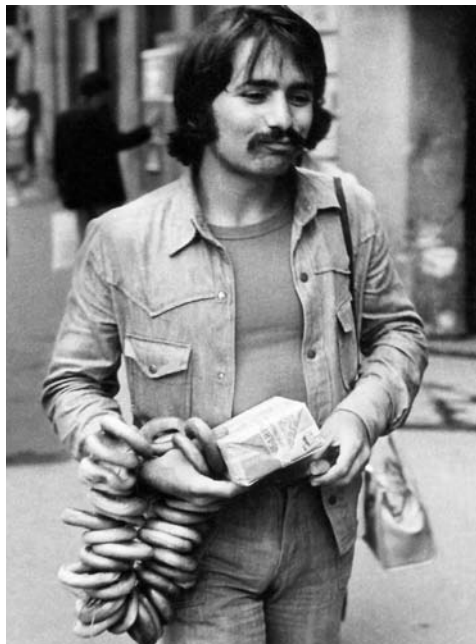
Törés vagy Neustart?

A második tán, mert az a meghatározó esemény ért, mely mint bűvópatak végigkísérte életemet: Apámat Bécsbe rendelte a sors, bővebben a külügyminisztérium, ahol öt évet éltem magam is a szűkebb családdal. Furulyázó népitáncos karrierem ekkor megszakadt, annál inkább gimnazista lettem, ifjan bekerülvén egy másik iskolarendszerbe. Ez azzal a súlyos elvárással járt, hogy a természetes német (osztrák) tanítási nyelven kellett latint, németet és orosz-tanulnom. A Beatlesek is akkor indultak, az angolt tőlük lehetett összeszedni, például „Jelló szábmárin” vagy „zsiráfjű, jee jee jeee...” formájában. Kemény évek voltak ezek, de a rákövetkező életre nézve igen hasznosak. Kibontakozott viszont ezekben a viszontagságos időkben az affinitásom az ábrázolás és a látvány, illetve a vele összefüggő minden tudomány irányában. Lerajzoltam a szomszédék Ildi lányát fényképről, de tehetségem akkor vált nyilvánvalóvá, amikor Opic bácsit, a követség portását is sikerült mindenki által felismerhetően és emlékeztetőből megörökítenem. Környezetem ebből azt a következtetést vonta le, hogy grafikus a vénám. Opic bácsi egyébként a szolgálati fegyverével vetett végett életének, már nem láthatta művemet. Sikerült ezzel szemben a felvételim a bécsi Graphische Bundes-Lehr- und Versuchsanstalt-ba, mely hozzávetőlegesen a pesti Képző- és Iparművészeti Szakközépnek felelt meg. Mint egy gyorsvonalat telt itt el két év,

hazatérve viszont meg kellett állapítanom, hogy egyrészt megrekedt magyartudásom egy tíz éves gyerek szintjén, másrészt meg komoly különözeti vizsgákat kell letennem, hogy a „képzőben” folytathassam. Nem részletezem ezzel kapcsolatos megpróbáltatásaimat, fontos leütés-számot elszívna sokkal lényegesebb üzenettől. Legyen elég, hogy két évvel később, ugyanott sikeresen le is érettségiztem. A nyilván valószínűtlenül hangzó többbezseres túljelentkezés miatt nem kerültem a magyar művészeti főiskolára. Sok hasonló sorsú későbbi művésszel egyetemben, nem az egyetemen, hanem szintén a kirakatrendező szakmunkásképzőben folytattam, veszélyeztetve, többek között a herendi porcelánt, vagy az NDK-ás turmixgépet a budapesti *Vaséény* száz boltjában.

Tehát a turmixgéppel tette be a lábát az NDK az életedbe?

Az érdemi rész tulajdonképpen itt kezdődik, most jönnek a mások számára is használható dezsavúk, a turmixgép csak az egyik! Az első év után már nem nagyon fülött a fogam külvárosi kirakatokba ráncigálni jugoszláv olajkályhákat, a legendás Jug-Szupereket. Volt „képzős” igazgatóm fülesei révén sikerült kitudakolnom a lehetőségét egy lipcsei főiskolának, ami ráadásul a béketábor legrenomésabbjának számított. Osztrákul végül is tudtam szépen, „képzős” felvételem úgyszintén megfelelőnek mutatkozott ehhez a nagy ugráshoz. És ugortam. Mint egyetlen ugor kezdtem tehát a 73-as évfolyamot a Hochschule für Grafik und Buchkunston. Walter Ulbricht éppen meghalt, Honecker – mondhatni – velem jött. A chilei Pinochet-puccs is éppen akkorra esett, én meg a sok chileivel együtt érkeztem. Voltam akkor úgy 55 kiló vasággal együtt, viszont aránylag sportos, és lévén délzuglói, hát egy mediter-

Moszkvai dózs 1979

rán típus. Persze, hogy mindenki chileinek nézett, egyenest valami indiánnak. Ebből különböző helyzetkomikumok származtak, de ebben a tekintetben volt egy örmény Doppelgängerem is, mely operettszerű Verwechslungskomödie-t eredményezett. Lipcsei előmeneteletem egy furcsa kettősség határozta meg: kitüntettetnek érezhettem magamat és szabadnak, egy jóhírű akadémia falai között, távol a család és a magyar hon felügyeletétől – egyrészt. Az akkori álszent hivatali rend abszurd technikája miatt viszont nem ösztöndíjat, sem szolgálati útlevelet nem kaphattam, lévén apám diplomata. Érdekes jelenség, „ein bunter Hund” lettem így. Környezetem lassan megszokta piros turista útleveletem és hogy kéthavonta „haza” kellett utaznom, mert lejárt az „ablakom”. Szüleim készek voltak segíteni tanulmányaimat, de igen vonalas, ösbolsevik apám csak az „egyenes és hivatalos” utat hajlott járni, az viszont

teljességgel járhatatlan volt. Nem lehetett csak úgy pénzeket utalgatni vagy élelmiszercso-magokat küldözgetni a Béketáboron keresztül. Ha van sors, akkor hála neki ezért, munkát kerestem, keresetem is lett tehát. Máig meghatározó és emlékezetes huzamos tevékenységem a St. Georg Krankenhaus baleseti osztályán, a hétvégi éjszakai műszakban, de felejtethet-lenek számomra a Südfriedhof lankái is, senki nem helyezett nálam lelkiismeretesebben át sírt és csontokat, és senki sem mondta szebben el Hamlet monológját egy gödörben oroszul: „...bity, ili ne bity...?”. Professzoraim is folyamatosan juttattak nekem kisgrafikai munkákat, parkett-csiszolást lakkozást, falvésést, stb. Így volt ez jó. El is kanászodtam a későbbiekben, kezdtem túl otthon érezni magam, a célon is túllőni, jöttek itt is a pecsétes intők. Az egyik majdnem a nyakamba került: *Disziplinverfahren wegen unsozialistischem Verhalten*. Szerintem azért úsztam meg, mert nyilvánosan kijavítottam a prorektort, hogy helyesen „wegen unsozialistischen Verhaltens”, de azért értem, hogy mire gondoltak...

Ki gondolta volna ezek után, hogy tudományos kommunizmus államvizsgám kitűnőre sikeredik. Kawig Prof. a Vörös Hadsereggel vett részt a Budapest körüli harcokban, és én az egész vizsgabizottság döbbenete mellett interjúztam meg az öreg harcost, mint az egyik fől szabadtított, aki minden döglött ló pontos helyét ismerte. Még homlokomat ráncolva arra is rákérdeztem, netán nem Kawig elvtárrsal az oldalán ment-e Zamercev tábornok, Buda-pest katonai parancsnoka az Írószövetségbe tárgyalni, mert hát Heltai Jenő és Szép Ernő jól beszélt németül, oroszul meg csak egy írónk Illés Béla, de az nem volt ott akkor. Akkor dőlt el az is, hogy nem lehetek sem miniszter- vagy államelnök, de még rektor sem később.

A WIKO után jöhetett a nagy szakmai kiteljesedés?

Tudom, a világ legtermészetesebb dolga lopott vagy másolt diplomákkal villogni és köz-pénzt hazavinni ma e honban, és én végül is teljesen saját kútfőmből írtam dolgozato-mat, mégis van rejtegetnivalóm. Itt az alkalom, hogy kijöjjek a szekrényből, ki én! „Kritik der ungarischen Kinderbuchillustration, auf Grund der 30 jährigen Tätigkeit des Móra Verlages” című 40 oldalas opuszomat, mint diploma szokatlan és különleges „eszéiszitikus” munkának minősítette a német könyvművészet akkor még élő két klasszikusa, Kapr és Schiller professzor. Ennek megfelelően pontoztak fel. Az igazság viszont az, hogy teljesen kicsúsztam a csak 365 napos diplomaévből és semminemű hosszabbítást nem kaptam. Így, két üveg Erlauer Mädchentraube és megszámlálhatatlan butélia Club-cola társaságában bezárkóztam egy napra és felvázoltam képzelt levelezésemet és mélyinterjúmat a magyar könyvművészet nagyjaival: Janikovszky, Réber, Würtz, Kass, Dargai, Sajdik, Heinzelmann, nagy pedagógiai szakértőkkel: Vekerdy, Török Sándor. Ezeket egyébként személyesen is-mertem, jogosan feltételeztem, hogy a helyükbe tudom magamat képzelni, természetesen a munkáikat is ismertem, mint ahogy azt a vizuális szemetet is, melynek szinte kizárólagos fogyasztója volt a kegyes nép, és melyet a valódi minőséggel akartam ütköztetni. Aszódi Évával – béke poraira – a Móra Kiadó akkori igazgatójával olyan szenvedélyesre sikere-dett beszélgetésem, hogy egy, a dolgokat helyére tevő szociálpszichológust is bele kellett írnom a dolgozatba, sógorom személyében. Örök hálám Vízy Gyöngyinek, akinek további Mädchentraubék kíséretében írógépebe mondhattam mélyinterjú- és elemzés-előadásomat, hogy az utolsó határidő előtt egy nappal leadhassam azt, hányaveti kézi kötésben. Hát szóval, így nemigen lehetek államelnök...

Ahogy látom, nem frusztrál! A következő időszakod sem volt unalmas!

Nem, valóban, de hát ezzel, azaz a diplomával – majd 40 éve – az életpálya tulajdonképpen véget is ért. Ami utána jött, az az Élet volt maga. A pálya mindig változott, de mindig felém lejtett. Ugyanazokat a hetvenes éveket éltem, mint az olvasó, ugyanúgy berántottak úgynevezett katonának, és ugyanúgy nem gondoltam sem Lengyelországba, sem Afganisztánba bevonulni, pedig már az összes nyelvet-beszélőt összegyűjtötték „továbbképzésre”. Alkalmazott grafikusként éltem eddigi életem nagy részét, ez akkor is igaz volt, amikor éppen nemzeti parkokban tolmácsoltam német biológusoknak, bábfilmfigurákat kreáltam, filmklubot szerveztem, műfordítottam, vagy éppen a zuglói rendőrkapitányság pincéjében vertek laposra a „rend”őrei. Igaz, hogy ők a fogdanaplóba nem grafikust, hanem trafikust írtak, de nem is ezért kapták a fejenként négy hónap felfüggesztettet. Előtte persze renitens is voltam, egy évre átugrottam Bécsbe, és szereztem egy p.g. diplomát. Nehéz megindokolnom, miért jöttem vissza. Barátaim a vállamat veregették, hogy „ugye-ugye hogy honvágyam volt”, én úgy emlékszem, hogy inkább borzalmasan éhes voltam, de lehet, hogy ez maga a honvágy. Nekem is hihetetlenül gyorsan tűnt elmúlni az idő, mint ahogy másoknak is. Egy biztos, vagy sokkal előbb, vagy sokkal később lett volna nekem a rendszerváltás jó, csak nem épp 37 évesen. 91-ben továbbálltam, a választások illetve annak az eredménye nem azt a képet vetítette elém, amit én váltásnak szerettem volna tudni. Karintia, a Wörtn-tó, Velden, a kaszinó-város, az ablakkal szembeni gleccser, a képbe folyamatosan beúszó gicselem, egy pimasz hattyú, ez mind súlyosan alulmúlta addigi magas küszöbértékemet, mely új kihívások után ordított. Másik élet, másik pálya, másik földrés, csak ne ugyanaz a hattyú legyen!

A nyugati nyugalom után jött a keleti kényelem?!

Izraeli 10 évem hasonmása volt húsz évvel azelőtti tíz évemnek. Öreg gyerek lettem, új nyelv, új iskolák, új arcok, „alulról építkező” szocializáció és szakosodás. Megkérdezték mi vagyok, mondtam grafikus; mondták, azt csinálhatom a szabadidőmben, de mi a tisztességes szakmám? Rockefeller tányérmosással kezdte, megpróbáltam én is, de szóltak, hogy ne olyan hevesen, mert nagyon fogynak a tányérok. Átirányítottak az avokádóba, persze itt is heveskedtem, szóltak, hogy lehetőleg az arab munkatársak mögött kapáljak. Aztán fény derült a koromra is. Erre csak azt tudtam mentségül felhozni, hogy én nem tehetek róla, hogy a rendszerváltás a harmincötödik születésnapom utánra tevődött és ezzel az általános támogatási limitekből kicsúsztam, mint ahogy a kibucban érvényes befogadási korból is. A lehetséges megoldásként felkínált „három óvónó” túl hirtelen és túl szűk választéknak tűnt számomra egy „családos” státusz megteremtéséhez, amúgy is inkább a konyha felé orientálódtam a nemek harcában. Még aznap feltettek a délutáni buszra, és a legközelebbi város, Hadéra főterén, Kovács úr kávéháza rozoga székén végleg lezárult agrár-kalandom. Nem lett Magyar Avokádó. De lett szociális otthon, parketta lakkozás, falvésés, műszaki rajz, nyomda, montír, szitanyomás, színmester, fotó, grafika, reklámstúdió, üvegfüvás, dizájnstúdió, így valahogy elosztva 10 évre és Negev-re, Ber Sevára, a kibucra, Hajfára, Hercliára és Jafóra. Legjobb két hetemet Banderas Antal színésznek köszönhetem, kinek a főszereplésével richtig

az én házam udvarán forgattak egy filmet. A filmbéli régészek irodája volt az én lakom és a producer szemrebbenés nélkül kifizette az általam méltányosnak talált „térítési díjat” a két hét hajléktalanságért. Banderas egy Izraelbe delegált vatikáni papot játszott, és láthatóan jól érezte magát az odumban. Voltak tehát magasságok és mélységek szép számmal. De ez majdnem hogy természeteses egy országban, ahol van –400 és +2600 méter is.

Mi más követhette ezt, mint az igazi kalandvágó!

Na ja, 13 éve, újra köztetek kalandozok, itt a Kárpát-medencében. Másfél legiszlatúrára a politikába is belepancsoltam, mint amolyan kultúrkomisszár. Mit mondjak, nem volt piskóta, de végül is két infarktussal megúsztam, és ellenem nem indított senki koncepciót. Ez azért egy kicsit sértő volt, mert mi vagyok én, kispályás vizesnyolcas? Volt kollégámat, alpolgármestert és barátomat nemrég temettük, ellene és másik 12 képviselő ellen 10 éve „folyik per”, de a csapat fele már meghalt, és még mindig nem tisztázott, ki volt az ürgebőrbe vart jugoszláv kém. Persze az ürgeket is védem, mint a Budapesti Városvédő Egyesület vezetőségi tagja, és igen, amúgy is az ürge éve van, vagy hogy is mondják ezt, az év állata az ürge. E helyes kis rágicsáló mellett a Városliget fennmaradásáért is teszünk-veszünk, nem látjuk be, minek felesleges birodalmi építkezéssel tönkretenni Európa legöregebb épített közparkját. Az sem értjük kristálytisztán, minek egy négyzetkilométeren belül három fotómúzeum. A szakmát sem hanyagoltam el azért teljesen. Több mint 200 könyvben és kiadványban voltam szerző, tipográfus, illusztrátor, fotós vagy szerkesztő, szereztem vagy 400 cikket helytörténeti, lokálpolitikai, fotótörténeti vagy kortárművészeti témákban. Írtam két könyvet, kettő előkészületben, 30-40 kiállításon vettem részt, a következő most novemberben esedékes, egyébként a volt lipcei lengyel és bulgár pályatársammal.

Anarchista tévelygések 1986

Talán inkább az elején kellett volna megkérdezni, András: mi leszel, ha nagy leszel?

Nem tudom, mindent elkövetek, hogy ne legyek nagy. A szovjet törpe ellentéte szeretnék lenni, aki tudvalevőleg hatalmas. Én egy egész kis óriás lennék a leginkább, és még egyszer az életben meg szeretném nyerni a ronggyűjtő versenyt!

Tour de Chemnitz 2015

Nachdem die für September 2014 geplante Tournee nach Chemnitz (mangels hinreichender Zahl von reisewilligen Kommilitonen) ins Wasser gefallen war, rafften wir uns im Frühjahr 2015 nochmals auf, um die seit 1984 währende Tradition nicht abbrechen. Seit dem genannten Jahr statteten wir nämlich der Stadt unserer „Alma Mater“, der TH Karl-Marx-Stadt, alle zehn Jahre einen Besuch ab, um die Exmatrikulierung der ungarischen Studenten der Matrikel 1970 vor Ort zu feiern. Anlass der diesjährigen Tournee wurde also der 45. Jahrestag der Immatrikulierung besagter Studenten.

Die Reisegruppe in diversen Pkw zählte insgesamt 12 Damen und Herren. Das Gros stellten Alumni der Matrikel 1970; zu ihnen gesellten sich einige brave Kommilitonen der Matrikel 1971 und 1972, sowie einige Gattinnen. Abgestiegen sind wir – wie im September 2004 – im Hotel Europark in Altchemnitz, dessen bequeme Zimmer und reichhaltiges Frühstücksbuffet uns in guter Erinnerung waren. Nachdem am Freitag gegen 18 Uhr die letzte Tranche der Reisegruppe eingetroffen war, begaben wir uns ins benachbarte Griechische Restaurant „Athen“, um nach den Strapazen der langen Autofahrt wieder zu Kräften zu kommen. Die Küche erwies sich als ein Volltreffer – und auch die Portionen ließen nichts zu wünschen übrig. Nach den deftigen Speisen wurden die Teilnehmer per Zubringer in die ehemalige Stammkneipe „Am Hang“ der ungarischen Studierenden befördert. (Als Zubringer fungierte derjenige Kommilitone, der keinen Tropfen Alkohol beim Griechen getrunken hatte.) In der Kneipe, die unweit vom Studentenwohnheim liegt, tranken wir noch zahlreiche Biere, um dann gegen 23 Uhr den Nachhauseweg Richtung Altchemnitz anzutreten.

Den Samstag widmeten wir einem ausgiebigen Stadtbummel, der im Hauptgebäude der TU Chemnitz seinen Anfang nahm. Da sowohl der Eingang als auch der Große Hörsaal geöffnet waren, stand unserer Erkundungs- und Nostalgietour nichts im Wege. In den – inzwischen etwas eng gewordenen – hölzernen Sitzreihen erinnerten wir uns so mancher hinreissenden oder langweiligen Vorlesungen und deren Professoren. Auch konnten wir feststellen, dass die sozialistische Wandmalerei in der Vorhalle des TU-Hauptgebäudes keiner „Bilderstürmeri“ zum Opfer gefallen war... Anschließend folgte ein kurzer Spaziergang im „Brühl“. Die ehemalige Prachtstraße der Stadt, die vor 21 Jahren noch vor Leben vibrierte und voll war mit

Gaststätten, Cafés und Eisdielen, wirkte diesmal wie ausgestorben. Statt gastwirtschaftlichen Einrichtungen sahen wir viele leer stehende Häuser und Gewerberäume. Sic transit gloria Chemnitz?

Nach einem Fototermin am bronzenen Marx-Kopf in der Brückenstraße fuhren wir mit der Straßenbahn nach Bernsdorf, wo sich die Studentenwohnheime der TU befinden. Wir staunten nicht schlecht, als wir eines der Wohnheime besichtigten. Wo vor 40 Jahren Zweibettzimmer waren, mit gemeinsamer Dusche, Toilette und Selbstküche im Flur, gibt es heute Einbettzimmer mit Vollkomfort. In manchen Wohnheimen – etwa im Gebäude Vetttersstraße 52 – wurden die Zimmer mit eigenem Balkon ausgestattet. Luxus pur! – könnte man sagen, in Erinnerung an die 70er Jahre.

Den Sonntag Vormittag verbrachten wir mit einem Spaziergang in dem Viertel von Chemnitz, das während unserer Studienzeit keiner von uns jemals betreten hatte. Es ist das Stadtviertel Kassberg. Da es dort keine Aussenstelle oder Einrichtung der Technischen Hochschule gab, war nur folgerichtig, dass wir Studenten dieses Viertel nie aufsuchten. Dass es einen Besuch trotzdem wert gewesen wäre, konnten wir am letzten Maisonntag feststellen. Anders als weite Teile von Chemnitz, war der Kassberg weitgehend von Kriegsschäden verschont geblieben. Davon künden prächtige Villen und wunderschöne mehrstöckige Wohnhäuser mit gepflegten Vorgärten und blühenden Rhododendren. Zu DDR-Zeiten mögen sie wohl etwas verlottert ausgesehen haben – doch 25 Jahre nach der Wende und der Wiedervereinigung

Deutschlands war der ganze Kassberg eine Augenweide! Die einzige Ausnahme bildet das Kassberg-Gefängnis. Dieses Gebäude diente sowohl im Kaiserreich als auch unter den Nazis als Justizvollzugsanstalt – und während der sowjetischen Besatzung und 40 Jahre DDR auch. Nach 1990 wurde die JVA modernisiert und weiter genutzt. Im Jahr 2010 musste sie wegen Brandschutzmängeln geschlossen werden – seither steht das Gebäude leer und zum Verkauf. Zeitzeugenführungen sind jederzeit im Internet möglich unter: fuehrung@gedenkort-kassberg.de.

Um unsere Kassberg-Tour etwas fröhlicher ausklingen zu lassen, begaben wir uns zum Gerhart-Hauptmann-Platz. Als er noch Kaiserplatz hieß, wurde am 10. April 1913 im Haus Nr. 13 Helmut Flieg geboren – Belesenen besser bekannt als Stefan Heym. Neben Stephan Hermlin – der ebenfalls ein Chemnitzer war – galt Heym als der bekannteste und auch im Ausland anerkannte Schriftsteller der DDR. Sein Geburtshaus wurde 1945 während eines

Bombenangriffs zerstört. Das Andenken des Ehrenbürgers der Stadt Chemnitz wahrt eine Gedenktafel, die in der Aussenwand des neuen Hauses Nr.13 eingelassen wurde.

Beim Abschied von Kassberg und Chemnitz wurde von mehreren Teilnehmern der Gedanke formuliert: Warum nur alle zehn Jahre ein Alumnitreffen vor Ort organisieren? Gut möglich also, dass wir nächstes oder übernächstes Jahr wieder eine „Tour de Chemnitz“ unternehmen werden!

w w w . n e m e t - d i p l o m a s o k . h u

Kérjük, hogy a tagdíjat lehetőleg banki utalással fizessétek, és a közlemény rovatban feltétlenül adjátok meg aktuális postai címeteket! Aki csekkel kíván fizetni, jól olvashatóan töltsé ki azt. Külön köszönjük, ha valamelyik OTP fiókban adjátok fel a tagdíjat, mert akkor nem kell postai közreműködői díjat fizetnünk. A könyvelési szabályok miatt a befizetést a számlára érkezés évére érvényes tagdíjként tudjuk figyelembe venni.

BANKSZÁMLÁNK OTP XVI. KER.: 1171 6008-2013 0020

IBAN: HU88 11716008-20130020-00000000 SWIFT: OTPVHUHB

Szerkesztőség: dr. Korencsy Ottó, Nagy Edit, Rudiné Kelemen Nóra, Surányi András, Sziviné Harsányi Lucia • Felelős kiadó / Herausgeber: Bornemissza Tamás – az Egyesület elnöke • Layout: Ráczi Julianna • Megjelenik 1000 példányban • Készült a Seriart Nyomda Kft.-ben

i n f o @ n e m e t - d i p l o m a s o k . h u

A lapban megjelent írások nem feltétlenül esnek maradéktalanul egybe a szerkesztőség véleményével.

Die veröffentlichten Beiträge geben nicht zwingend den Standpunkt der Redaktion wieder.